

hého žalobce, neboť tato žalobkyně smí nárok uplatňovati, i kdyby druhý žalobce od žaloby upustil, a protože u ní nejde o žalobu podle zákona proti nekalé soutěži, nebrání tu samostatné žalobě ani předpis § 15 odst. 3 zákona proti nekalé soutěži. Co do žalob firmy Š. a Š., běží v obou žalobách o týž nárok a týž právní poměr. Pokud jde, jako v tomto případě, o soutěžitele, není ani co do skutkové podstaty, ani co do nároku rozdílu mezi oběma již zmíněnými právními předpisy, neboť také jednání, jak je skutkovým podkladem § 60 aut. zák., odporuje dobrým mravům soutěže, což je pramenem zákazu v obou předpisech; v obou jde o klamavost, která je v podstatě shodně vyznačena v obou předpisech, a je zřejmé, že by ani zákona proti nekalé soutěži nemohlo býti použito, kdyby se ukázalo, že jednání, jež se jinak v § 60 aut. zák. zakazuje, stalo ze závažných důvodů, protože by se v takovém případě a při takových důvodech, jak je má na mysli toto místo zákona, nedalo mluvit ani o jednání, jež by se přičilo dobrým mravům soutěže. V obou zákonných předpisech dává se postiženému stejný nárok na právní ochranu a to jak nárok zdržovací a odstraňovací, tak i nárok na náhradu škody za předpokladů v podstatě stejných. Že tu jde v obou žalobách o stejný nárok na ochranu, a to o nárok zdržovací — jak co do zvoleného titulu, případně podtitulu díla, tak také co do zevní úpravy — vyplývá již z petitů obou žalob, aniž se jde na doslovné formulaci. Za těchto okolností přičilo by se zásadě procesní ekonomie a z ní vyplývající zásadě ne bis in idem a tedy také předpisu §§ 232, 233 a 240 c. ř. s., kdyby se mělo mezi týmiž stranami jednati ve dvou žalobách, vybudovaných na stejném skutkovém podkladu a směřujícím k uplatnění téhož nároku, takže by ani nemohl nastati případ, že by žaloby mohly býti nesterajně vyřízeny v konečném rozhodnutí. Tu jde o předpoklady podstatně jiné, nežli které byly v rozh. čís. 8856 a 8917 sb. n. s., v nichž probrány byly případy konkurence předpisů zákona proti nekalé soutěži s předpisy zákona na ochranu známek. V těchto zákonech nejsou ani skutkové podstaty zcela stejné, oba zákony, třebaže sledují týž účel, činí tak přece odlišným způsobem a žaloby, z nichž každá by byla založena na jednom z obou zákonů, mohly by míti v konečném vyřízení různý výsledek, jak bylo v uvedených rozhodnutích dovozeno, což však nelze říci o žalobách, které jsou předmětem tohoto dovolacího rekursu. Pokud jde o soutěžitele v oboru, jehož se dotýká také § 60 aut. zák., jde v obou případech o týž nárok na právní ochranu a touž skutkovou podstatu.

Čís. 14087.

Skládá-li se zažalovaná pohledávka z několika položek, z nichž ani jediná nedosahuje hranice pro věcnou příslušnost sborového soudu, mohou shodnou vůlí stran položky ty býti uvedeny v takovou skutkovou a právní souvislost a sečteny tak, že tvoří jednotný právní důvod žalobního nároku.

Ujednáním stran, že zboží bude odebíráno celý rok na úvěr, že zboží, jakož i konané platy budou zapisovány do odběrní knížky vydané za tím účelem odběrateli a že nedoplatek bude buď zaplacen nebo převeden na nový rok a vše bude sčítováno opět jako jediná položka ke konci

příštího roku až do ukončení tohoto obchodního spojení, — pozbyly jednotlivé kupní smlouvy povahy samostatných právních poměrů.

(Rozh. ze dne 11. ledna 1935, R I 1677/34.)

Žalovaný odebíral od žalobce zboží na úvěr a žalobce zapisoval prodané zboží, jakož i splátky na prodané zboží do odběrní knížky, již za tím účelem vydal žalovanému. Zároveň bylo umluveno, že súčtování bude provedeno vždy v lednu za předchozí rok a nedoplatek bude buď zaplacen nebo převeden na nový rok a vše súčtováno jako jediná položka ke konci roku. Tak vznikla i vymáhaná pohledávka více než 6.000 Kč, ale tržová cena prodaného zboží při jednotlivých prodejkách nikdy nepřesáhla 5.000 Kč. **P r v ý s o u d** (krajský soud) vyhověl žalobě jen co do částky 5.449 Kč 09 h. **O d v o l a c í s o u d** k odvolání zrušil rozsudek prvního soudu i s řízením mu předcházejícím pro zmatečnost a žalobu odmítl. **D ů v o d y:** Zažalovaná pohledávka pozůstává z celé řady položek, z nichž ani jediná nedosahuje hranice pro věcnou příslušnost krajského soudu předepsané a jež, poněvadž nejsou v souvislosti ani skutkové, ani právní podle § 55 j. n. nelze sečísti. Jde o nárok, který patří k příslušnosti soudu okresního (§ 49 (1) j. n.) a poněvadž nároky, jež patří na okresní soud, nelze ani se souhlasem stran přenést na krajský soud (§ 104 j. n.), trpí napadený rozsudek a celé řízení zmatkem podle § 477 (3) c. ř. s.

N e j v y š š í s o u d zrušil usnesení odvolacího soudu a uložil mu, by věcně rozhodl.

D ů v o d y :

Okolnost, že zažalovaná pohledávka pozůstává z celé řady položek, z nichž ani jediná nedosahuje hranice pro věcnou příslušnost sborového soudu, nevylučuje, aby shodnou vůlí stran nebyly uvedeny tyto v takovou skutkovou a právní souvislost a nemohly býti sečteny tak, aby tvořily jednotný právní důvod nároku žalobního. Bylo úmyslem stran (§ 863 obč. zák.), že žalovaný bude odebírat celoročně zboží na úvěr, které, jakož i platy konané budou zapisovány do odběrní knížky žalovanému za tím účelem vydané a že takto odebrané zboží bude vždy každý rok súčtováno a jevíci se nedoplatek buď zaplacen neb převeden na nový rok a vše súčtováno opět jako jediná položka ke konci nastávajícího roku, až do ukončení tohoto obchodního spojení. Tímto ujednáním pozbyly pak jednotlivé kupní smlouvy charakteru samostatných právních poměrů, neboť strany daly najevo, že nemají býti rozlišovány. Není proto podkladu, aby mohly žalobcem samostatně býti také uplatňovány, třebaš nešlo o kontokorentní poměr v technicko-právním smyslu slova. Šlo o právní poměr analogický běžnému účtu. Bylo by také neúčelným takto účtovanou pohledávku, vyplývající jako jedinou z odběrné knížky na základě ujednaného zvláštního obchodního poměru rozkládati na řadu samostatných položek.